C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Sterling_Bruce-Kralovna_cikad.pdb

PDB Name: Sterling - Královna cikád
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bruce Sterling - Královna cikád

Začalo to nocí, kdy Královna odvolala své psy. Viseli na mě dva roky, od chvíle, kdy jsem přeběhl.
Oslava na počest mé iniciace a osvobození od psů se konala u Arvina Kulagina. Kulagin, zámožný Mechanista, vlastnil rozlehlý domácko - průmyslový areál na vnějším obvodu středně velikého válcového předměstí.
Kulagin mě přivítal u dveří a podal mi zlatou číši. Večírek už byl v plném proudu. Polykarbonová klika brala každou iniciaci jako velkou událost.
Můj příchod způsobil ve společnosti jako obvykle lehké ochlazení. Díky psům. Hlasy vyšplhaly do jakéhosi teatrálního falseta, lidé si začali podávat inhalátory a sklenky se strojenější elegancí a každý úsměv, který se ke mně obrátil, zářil tak, že by to muselo potěšit celou bandu agentů Ochranky.
Kulagin se usmíval rezervovaně. "Landaue, je mi potěšením. Vítejte. Vidím, že nesete královnino procento," řekl a významně ukázal na krabičku, kterou jsem měl připnutou u pasu.
"Ano," řekl jsem. Člověk, který má za patami psy, nemá žádná tajemství. Čtyři roky jsem na daru pro Královnu pracoval a psi všechno zaznamenávali. Ještě i teď všechno nahrávali. Ochranka Carevnina komplexu je k tomu účelu sestavila. Dva roky zaznamenávali každičký okamžik mého života a všechno a všechny kolem mě.
"Snad by se Klika mohla podívat," řekl Kulagin. "Jen co ty psy vyhodíme." Zamrkal do obrněné, kamerami vybavené tváře hlídacího psa a pak se podíval na hodinky. "Ještě hodinu a budete to mít za sebou. Pak se trochu pobavíme." Pokynul mi, abych šel dál. "Kdybyste něco potřeboval, obraťte se na servy."
Kulaginův byt byl prostorný a vkusný, klasicky vyzdobený a provoněný obrovskými zavěšenými hrozny měsíčků. Předměstí, ve kterém žil, se říkalo Pěna a byla to oblíbená čtvrť Kliky. Kulagin, který žil na obvodu předměstí, těžil z pomalé rotace Pěny a měl simulovanou desetinovou gravitaci. Pruhované stěny dodávaly dojem vertikálnosti a místa měl Kulagin dost, aby si mohl dovolit takový luxus jako "pohovky", "stoly", "křesla" a další formy nábytku orientovaného vůči gravitaci. Ze stropu vyčnívaly háky, na nichž viselo tucet jeho oblíbených měsíčků, obrovských kulatých explozí aromatické zeleně s květy o velikosti mé hlavy.
Vešel jsem do místnosti a zůstal stát za pohovkou, která částečně zakryla dvojici dotěrných psů. Mávl jsem na jednoho z Kulaginových pavoukovitých servů a vzal si od něj kapsli likéru, abych přebil intenzitu fenetylaminu z inhalátoru. Všiml jsem si, že večírek se rozpadl na neformální subkliky. Kulagin stál poblíž dveří, obklopen nejbližšími sympatizanty, mechanistickými členy bankovních představenstev Carevnina komplexu a tichými typy lidí z Ochranky. Opodál řešili odborné záležitosti profesoři z univerzity v Kosmositna-Meta-systému se dvěma orbitálními inženýry. U stropu se ve slabé gravitaci přidržovali háků designéři z řad Tvárných a bavili se o módě. Pod nimi se bláznivá skupinka domácích "Cikád" točila jako orloj v krocích gravitačního tance.
Vzadu ve skupině křesel s vytáhlýma nohama o něčem řečnil Wellspring. Ladně jsem přeskočil pohovku a snesl se k němu. Psi začali mávat hnacími vějíři a rozletěli se za mnou.
Wellspring byl můj nejlepší přítel v celém C-K. Stál při mě, když jsem přeběhl, a to tenkrát seděl v Prstencové radě a nakupoval led pro marsovský terraformační projekt. Se psy neměl nikdy potíže. Dobře se vědělo, že je starým přítelem Královny. V C-K byl Wellspring legendou.
Dnes byl oblečený na audienci u Královny. Na tmavých, matných vlasech měl korunku ze zlata a platiny. Oblečen byl do volné blůzy z metalického brokátu s rozstřihanými rukávy, pod nimiž bylo vidět červenou halenu protkanou blikajícími špendlíkovými žárovičkami. Doplňovala ji drahokamy posázená suknice v investorském stylu a šupinaté boty sahající po kolena. Suknice prozrazovala, že Wellspring má silné nohy, vytrénované na silnou gravitaci, které dávala plazí Královna přednost. Byl to silný muž, jehož slabiny, pokud vůbec nějaké měl, byly skryty v jeho minulosti.
Wellspring vedl filozofickou rozpravu. Jeho posluchači, matematikové a biologové z C-K K-M, mi s nucenými úsměvy udělali místo. "Žádal jste mne, abych definoval pojmy, které používám," řekl Wellspring uctivě. "Když říkám my, nemyslím tím pouze vás, Cikády. Nemyslím tím ani masu takzvaného lidstva. Vy Tvární jste koneckonců vznikli z genů patentovaných genetickými firmami Přetvořených. Šlo by vás definovat jako industriální artefakty."
Obecenstvem proběhla vlna mručení. Wellspring se usmál. "A naopak. Mechanisté se pomalu vzdávají lidského těla a dávají přednost kybernetickým způsobům existence. Tak. Z toho vyplývá, že pojem my, jak jej používám, je možné přiřadit libovolnému poznatelnému metasystému na čtvrté prigoginovské úrovni složitosti."
Jeden profesor z Tvárných se inhalátorem dotkl nalíčené linie nosních otvorů a řekl: "Nemohu s vámi souhlasit, Wellspringu. Tento okultní nesmysl s úrovněmi složitosti ubíjí v C-K schopnost provádět věrohodný vědecký

výzkum."
"To je lineárně kauzativní prohlášení," oplatil Wellspring. "Vy konzervativci stále hledáte jistoty mimo úroveň poznávacího metasystému. Přitom je zjevné, že každá inteligentní bytost je od každé nižší úrovně oddělena prigoginovským horizontem událostí. Je na čase, abychom se přestali pídit po pevné zemi pod sebou. Postavme se sami do středu dění. A pokud potřebujeme na něčem stát, tak ať to obíhá kolem nás."
Sklidil potlesk. "Přiznej to, Jevgeniji. C-K rozkvétá novým morálním a intelektuálním klimatem. Je nekvantifikovatelný a nepředvídatelný a to tě jako vědce děsí. Posthumanismus dává pružnost a svobodu. Metafyzika jde ještě dál a přisuzuje život celému světu. Umožňuje nám to pustit se do ekonomicky absurdních projektů jako je terraformace Marsu, k níž byste při svém pseudopragmatickém postoji nikdy nenašli odvahu, a ještě si představovat, co můžeme získat."
"Hraní se slovy," ohrnul nos profesor. Neznal jsem ho. Podezíral jsem Wellspringa, že si ho přivedl právě proto, aby mu posloužil jako návnada.
Taky jsem kdysi pochyboval o některých aspektech posthumanismu, který se v C-K vzmáhal. Ale to, že otevřeně upustil od hledání morálních jistot, nás osvobodilo. Když jsem se podíval na dychtivé, nalíčené tváře Wellspringových posluchačů a srovnal si je s bezútěšným napětím a skrytou úskočností, které jsem kdysi míval kolem sebe, měl jsem pocit, že puknu. Po čtyřiadvaceti letech paranoidní disciplíny pod Prstencovou radou a dalších dvou letech pod psy mě dnes čekalo výbušné osvobození od tlaku.
Nasál jsem fenetylamin, "přirozený" tělesný amfetamin. Zatočila se mi hlava, jako by vnitřek mé lebky byl najednou plný do ruda rozpáleného Ur-prostoru z prvotního de Sitterova kosmu, připraveného každým okamžikem učinit prigoginovský skok do "normálního" časoprostorového kontinua, druhé prigogmovské úrovně složitosti...
Posthumanismus nás učil uvažovat v kategoriích nárazů a začátků, struktur odvíjejících se od nevyslovených předloh, držících se linií, které jako první vytyčil starý pozemský filozof Ilja Prigogin. Pochopil jsem to hned, neboť lehké vábení k oslnivé Valerii Korstadové srostlo ve spletitou touhu, kterou tlumicí prostředky mohly otupit, ale ne zničit.
Vířila v tanci sálem a klenoty zdobené šňůrky její investorské sukně se kroutily jako hadi. Měla v sobě anonymní krásu Přetvořené, překrytou přirozeným, svůdným pozlátkem C-K. Nikdy jsem neviděl nic, po čem bych toužil víc, a naše letmé, nepřirozené flirty mi napovídaly, že psi jsou jediné, co mezi námi stojí.
Wellspring mě uchopil za ruku. Zatímco jsem tam zamyšleně stál a toužil po Valerii, jeho obecenstvo se rozešlo. "Jak dlouho ještě, synu?"
Překvapeně jsem se podíval na displej na předloktí. "Jen dvacet minut, Wellspringu."
"Výborně, synu." Wellspring byl známý tím, že rád používal archaické výrazy jako třeba syn. "Jen co psi zmizí, bude to tvoje párty, Hansi. Nezůstanu tady, abych tě nezastiňoval. Mimo to jsem očekáván u Královny. Máš královnino procento?"
"Mám, jak jste mi řekl." Odloupl jsem krabičku od lepivého pásku na boku a podal mu ji.
Wellspring nadzvedl silnými prsty víčko a podíval se dovnitř. Pak se hlasitě zasmál. "Propána! To je krása!"
Znenadání krabičku prudce odtáhl, takže dar pro královnu zůstal viset ve vzduchu a třpytil se nad námi. Byl to umělý drahokam o velikosti dětské pěstičky, jehož vybroušené plošky hrály zlatozelenou barvou endolitického lišejníku. Jak se otáčel, vrhal nám na tváře odlesky rozlámaného světla.
Když začal padat, Kulagin přiskočil a zachytil jej mezi špičky čtyř prodloužených konečků prstů. Levé oko, umělý implantát, se mu temně lesklo, když si ho prohlížel.
"Eišo Zaibatsu?" zeptal se.
"Ano," řekl jsem. "Oni se postarali o zkombinování. Lišejník je moje zvláštní odrůda." Všiml jsem si, že se kolem nás tvoří zvědavý hlouček, a řekl jsem nahlas: "Náš hostitel je znalec."
"Jen finanční," řekl Kulagin tiše, ale neméně důrazně. "Už chápu, proč jste si ten postup nechal patentovat. Je to skvělý úspěch. Copak by mohl nějaký Investor odolat lákadlu živého klenotu, přátelé? Jednoho dne bude náš novic bohatým mužem."
Rychle jsem se podíval na Wellspringa, ale ten si nenápadně přitiskl prst na rty. "A bude to bohatství potřebovat, aby Mars přivedl k rozkvětu," řekl hlasitě Wellspring. "Nemůžeme věčně spoléhat na podporu Kosmosity. Radujte se, přátelé, že i vy budete sklízet žeň Landauova genetického důvtipu." Zachytil drahokam a vrátil jej do krabičky. "Bude mi dnes večer ctí předat jeho dar Královně. A bude to dvojnásobná čest, neboť jsem to byl já, kdo jeho tvůrce získal."
Najednou se vrhl k východu. Silné nohy ho rychle přenesly přes naše hlavy. Ještě za letu zvolal: "Sbohem, synu. Kéž žádný další pes nevrhne stín na tvůj práh!"
Po Wellspringově odchodu se nepolykarbonští hosté začali vytrácet, takže vznikla tlačenice servu s klobouky a tlachajících gratulantů. Jen co odešel poslední, Klika znenadání ztichla.
Kulagin mě postavil do protějšího kouta svého apartmá. Členové Kliky zatím utvořili pro psy dlouhý špalír a vyzbrojili se konfetami a barvami. Temný stín doutnající msty dodal jejich bujarosti ještě pikantnější příchuť. I já jsem si vzal pár barvicích kuliček od jednoho z Kulaginových servů, který právě cupital kolem.
Moje chvíle už skoro nadešla. Dva roky jsem si plánoval, jak se přidám k Polykarbonové klice. Potřeboval jsem je. Cítil jsem, že oni potřebují mě. Měl jsem už dost podezírání, nucené zdvořilosti, skleněných stěn psího dozoru. Ostré hrany mé dlouhotrvající disciplíny se najednou bolestivě zbortily. Začal jsem se nekontrolovatelně třást. Nedokázal jsem to potlačit.
Psi byli klidní a vytrvali do posledního stanoveného okamžiku. Dav začal odpočítávat. Hned jak došel k nule, psi se obrátili k odchodu.
Zasypal je příval barev a konfet. O chviličku dřív by se trapičům tvrdě postavili, ale teď dospěli na konec programu a po dlouhé době byli bezradní. Mušku měli příslušníci Kliky přesnou a každý zásah nejenže

zanechal cákanec, ale také vyvolal výbuch smíchu. Neznali slitování. Poníženým psům trvalo dobrou minutu, než slepě doskákali a dovrávorali ke dveřím.
Podlehl jsem davové hysterii. Z mých sevřených rtů se vydral řev. Museli mě chytit, abych nevyběhl na chodbu za nimi. Když mě pevné ruce vtáhly zpět do místnosti a já se otočil k přátelům, zamrazilo mě, když jsem spatřil syrové emoce v jejich tvářích. Jako by z nich někdo stáhl kůži a oni se na mě dívali živýma očima posazenýma mezi pláty masa. Pevně mě chytili a podávali si mě po místnosti z ruky do ruky. Dokonce i lidé, které jsem dobře znal, mi najednou připadali cizí. Jejich ruce ze mě strhávaly oblečení, dokud jsem nezůstal nahý. Vzali mi dokonce i počítačovou rukavici a pak mě postavili doprostřed pokoje.
Stál jsem v kruhu a třásl se. Pak ke mně přistoupil Kulagin, ruce měl strnulé, tvář přísnou a kněžskou. Ruce měl plné načechrané černé látky. Když mi ji podržel nad hlavou, poznal jsem, že je to černá kutna. Přisunul rty blízko k mému uchu a tiše řekl: "Dojdi daleko, příteli." Pak mi přetáhl kutnu přes hlavu a zavázal ji.
Kapuce musela být něčím napuštěná, cítil jsem, jak páchne. Ruce a nohy mě začaly pálit, pak znecitlivěly. Stoupalo mi po nich pomalu teplo, jako bych na nich měl želízka. Neslyšel jsem nic a pod nohama jsem přestal cítit podlahu. Ztratil jsem veškerý smysl pro rovnováhu a najednou jsem padal naznak, do nekonečna.
Nevěděl jsem, jestli mám oči otevřené nebo zavřené. Ale na hranicích vidění, z jakési nevyslovené mlhy, se vynořily chladné, bodavě jasné tečky. Byla to Velká galaktická noc, obrovská nemilosrdná prázdnota, číhající těsně za teplým okrajem každého lidského habitatu, dokonce prázdnější než smrt.
Byl jsem nahý v kosmu a svíral mě takový chlad, že jsem to cítil jako jed pronikající do každé buňky mého těla. Cítil jsem, jak ze mě chabé teplo života vytéká jako plazma, rozlévá se od konečků prstů jako polární záře. Můj pád pokračoval a ve chvíli, kdy hltavý chřtán kosmu vysál poslední zbytky tepla a mé tělo začalo tuhnout, bělat a potahovat se námrazou ze všech pórů, napadla mě ta nejhrůznější možnost: že nezemřu, ale budu věčně padal nazad do neznáma a má mysl se scvrkne do jediné zmrzlé spory izolace a hrůzy.
Čas se rozprostřel. Věčnost tichého strachu se roztáhla do několika tepů. Spatřil jsem před sebou jedinou bílou skvrnku světla, jakoby díru z tohoto kosmu do nějakého sousedního světa plného cizího záření. Díval jsem se, jak k ní padám, propadávám, a pak jsem najednou byl zpátky za svýma očima, ve své hlavě, na měkké podlaze Kulaginova apartmá, roztřesený, ale svůj.
Kapuce byla pryč. Měl jsem na sobě volný černý hábit, stažený vyšívaným páskem. Kulagin a Valerie Korstadová mi pomohli vstát. Potácel jsem se a otíral si slzy, ale podařilo se mi zůstat na nohou a Klika to ocenila jásotem.
Opřel jsem se Kulaginovi o rameno. Objal mě a zašeptal: "Pamatuj si chlad, bratře. Až budeme my, tví přátelé, potřebovat teplo, tak hřej, ale pamatuj si ten chlad. Když tě bude pokoušet sobectví, zřekni se ho, vzpomeň si na chlad. Urazil jsi dlouhou cestu a vrátil ses k nám jako nový člověk. Pamatuj, pamatuj si chlad." A pak mi dal tajné jméno a dotkl se svými nalíčenými rty mých.
Přitiskl jsem se k němu a rozvzlykal se. Valerie mě objala a Kulagin se pomalu, s úsměvem odtáhl.
Členové Kliky mě jeden po druhém brali za ruce, letmo mi tiskli rty na tvář a blahopřáli mi. Ještě stále jsem nebyl schopen slova, a tak jsem jenom kýval. Mezitím mi Valerie Korstadová, která mi zůstala viset na rameni, vroucně pošeptala do ucha: "Hansi, Hansi, Hansi Landaue, zbývá ještě jeden rituál, který jsem si vyhradila pro sebe. Dnes večer nám patří ta nejlepší privátka v celé Pěně, posvátné místo, kam skleněné oči psů nikdy nepronikly. Hansi Landaue, dnes večer to místo patří tobě, stejně jako já."
Podíval jsem se jí do tváře a do očí mi vhrkly slzy. Ona měla oči rozšířené a pod ušima a podél lícních kostí se jí rozléval ruměnec. Byla nadopovaná hormonálními afrodiziaky. Nasál jsem antiseptickou sladkost jejího parfémovaného potu, zavřel oči a zachvěl se.
Valerie mě vytáhla na chodbu. Kulaginovy dveře se za námi zasunuly a odřízly bujarost hlasů. Valerie mi pomohla navléct vzduchové ploutve, a přitom na mě konejšivě šeptala.
Psi byli pryč. Dva objekty mé reality byly smazány jako páska. Pořád jsem si připadal omámený. Valerie mě vzala za ruku a společně jsme se začali proplétat chodbou vzhůru ke středu habitatu, odrážejíce se ploutvemi. Mechanicky jsem se usmíval na Cikády, které jsme na chodbách míjeli, zrnka davu dalšího dne. Střízlivě se ubírali za svými povinnostmi, zatímco Polykarbonová klika se opájela ve víru bakchanálií.
V Pěně se člověk snadno ztratil. Vznikla jako vzpoura proti sešněrované architektuře ostatních habitatů, pro C-K typické popření normálu. Původně prázdný válec byl naplněn stlačeným plastem, který expandoval jako pěna a ztuhl. Zůstaly po něm hranaté bubliny, jejichž šikmé stěny vycházely z čisté topologie stěsnání a povrchového napětí. Chodby se komplexem rozlezly až později a dveře a přechodové komory byly vyřezány ručně. Pěna byla pověstná svou ztřeštěností a vítanou spontánností.
A její privátky byly proslulé. Hojným navštěvováním těchto bašt proti dozoru dával C-K najevo svého občanského ducha. Dosud jsem v žádné nebyl. Lidé, na kterých viseli psi, do nich nesměli. Ale po barech a chodbách jsem slyšel fámy o temných a chlípných skandálech, útržky oplzlých dohadů, které ihned utichly, jakmile se přiblížili psi. V privátce se mohlo stát všechno, úplně všechno, a nevěděl o tom nikdo než milenci nebo ti, kteří přežili, a o pár hodin později se vrátili do veřejného života...
Jak odstředivá gravitace slábla, začali jsme se vznášet. Valerie mě skoro táhla. V blízkosti osy rotace byly bubliny Pěny nabobtnalé. Ocitli jsme se ve čtvrti tichých industriálních příbytků bohatých. Netrvalo dlouho a dopluli jsme až k samotnému prahu nechvalně známé Topazové privátky, důvěrného dějiště nesčíslných výstřelků elity. Byla to ta nejlepší v celé. Pěně.
Valerie se podívala na hodinky a otřela si vrstvičku potu, která se utvořila na dokonalých, zrůžovělých liniích její tváře a šíje. Nemuseli jsme čekat dlouho. Ozvalo se opakované příjemné zazvonění časomíry, které upozorňovalo momentálního uživatele privátky, že jeho čas vypršel. Dveřní zámky povolily. Uvažoval jsem, kdo z úzkého kroužku

elity C-K se asi objeví. Teď, když jsem se zbavil psů, jsem se mu chtěl hrdě podívat do očí.
Museli jsme dál čekat. Privátka už teď měla být naše a každý ztracený okamžik nás bolel. Přetáhnout vymezený čas v privátce bylo vrcholem neslušnosti. Valerie se rozčílila a opřela se do dveří.
Vzduch byl plný krve. Plula beztížným stavem v tisíci srážejících se rudých kapiček.
Sebevrah se vznášel přibližně ve středu místnůstky a jeho bezvládné tělo se po výtrysku z prořízntého hrdla ještě pomalu otáčelo. V mechanicky sevřených prstech natažené ruky mrtvého se leskl skalpel. Byl oblečen do střízlivé černé kombinézy konzervativního Mechanisty.
Když se tělo otočilo, všiml jsem si, že má na hrudi našitý znak královnina poradce. Částečně kovová lebka byla zalepená krví, obličej byl k nepoznání. Dlouhé proudy zhoustlé krve mu visely od krku jako rudý závoj.
Připletli jsme se k něčemu, co šlo hodně nad nás. "Zavolám Ochranku," řekl jsem.
Ona řekla jen dvě slova. "Ještě ne." Podíval jsem se jí do tváře. Očí jí ztmavly vzrušenou smyslností. Návnada zakázaného do ní okamžitě zasekla háčky. Lenivě proplula kolem jedné mozaikové stěny. Dlouhý proud krve se rozstříkl a přetrhl se o její boky.
V privátkách člověk pronikal až k nejzazším mezím. V místnosti s tolika skrytými významy se dělící čáry stíraly. Díky neustálé blízkosti se rozkoš snoubila se smrtí. Pro ženu, kterou jsem obdivoval, se soukromé rituály, k nimž tam docházelo, slévaly v jediný nevyslovený celek.
"Rychle," vyhrkla. Na rtech měla hořkou chuť tenké, mastné vrstvičky afrodiziaka. Naše nohy se navzájem propletly v milování ve stavu beztíže. Přitom jsme se dívali, jak se mrtvé tělo otáčí.
To byla noc, kdy Královna odvolala psy.
Bylo to tak vzrušující, až se mi z toho dělalo zle. Jako Cikády jsme žili v morální obdobě de Sitterova prostoru, kde étos neměl žádnou platnost, pokud nevycházel z nezávislé svobodné vůle. Každá úroveň prigoginovské složitosti se opírala o samostatný tvůrčí katalyzátor: kosmos existoval proto, že existoval; život tu byl, protože vznikl; inteligence prostě byla. A tak se mohlo stát, že se celý morální systém nabalil na jediný moment hlubokého odporu... Tak to aspoň učil posthumanismus. Po pokaženém vyvrcholení s Valerií jsem se uchýlil k práci a úvahám.
Bydlel jsem v Pěně, v domácko-průmyslovém apartmá, které zdaleka nedosahovalo úrovně Kulaginova příbytku.
Druhého dne mé meditace mě přišla navštívit Arkadia Sorientiová, polykarbonářská přítelkyně a jedna z Valeriiných důvěrnic. I bez psů bylo mezi námi cítit silné napětí. Zdálo se mi, že Arkadia je všechno to, co Valerie není: tam, kde Valerie byla tmavá, byla blond; tam, kde se Valerie skvěla střízlivou elegancí geneticky Přetvořené, měla na sobě mechanistický šunt; a tam, kde Valerie podléhala tichému, melancholickému smutku, hýřila Arkadia falší a křečovitým veselím. Nabídl jsem jí kapsli likéru; na to, aby se daly použít skleničky, byl můj byt moc blízko osy.
"Ještě jsem u tebe nebyla," poznamenala. "Ty vzduchové boxy se mi moc líbí. Co je to za řasu?"
"To je lišejník."
"Jsou krásné. Nějaká tvoje specialita?"
"Všechny jsou zvláštní," řekl jsem. "Tyto obsahují variety Mark III a IV z terraformačního projektu. V těch druhých jsou jemné řetězce, které jsem připravoval pro monitorování kontaminace. Lišejníky jsou velice citlivé na každé znečištění." Zapnul jsem ionizátor vzduchu. Útroby Mechanistů se hemží bakteriemi a to mohlo mít katastrofální následky.
"Který je ten lišejník ze šperku pro Královnu?"
"Ten je zamčený," řekl jsem. "Mimo prostředí šperku začíná bujet deformované. A páchne." Strojeně jsem se usmál. Mezi Tvárnými se často mluvilo o tom, že Mechanisté páchnou. Zdálo se mi, že začínám cítit zápach z jejího podpaží.
Arkadia se usmála a začala si nervózně třít rozhraní kůže a kovu na stříbřitém aparátu, který měla naroubovaný na předloktí. "Valerie už má zase jednu ze svých nálad," řekla. "Tak mě napadlo, že se zajdu podívat, jak se máš."
V duchu se mi před očima mihl přízračný obraz našich těl umazaných od krve. "Byla to... smůla."
"V C-K se o ničem jiném než o smrti toho komptrolera nemluví."
"To byl komptroler?" zeptal jsem se. "Nedíval jsem se na zprávy."
Do očí se jí vkradla prohnanost. "Přece jsi ho viděl."
Šokovalo mě její očekávání, že se s ní budu bavit o tom, co jsem dělal v privátce. "Mám práci," odbyl jsem ji. Mávnul jsem ploutvemi, takže jsem odplul od naší společné vertikály. Když jsme se na sebe dívali z boku, zvětšovalo to náš společenský odstup. Tiše se zasmála. "Nedělej ze sebe neviňátko, Hansi. Chováš se, jako bys měl za patama psy. Jestli chceš, abych vám dvěma pomohla, musíš mi říct, jak to bylo."
Zastavil jsem svůj let. "A já vám chci pomoct," řekla. "Valerie je moje přítelkyně. Líbí se mi, jak vám to spolu sluší. Lahodí to mému estetickému cítění."
"Díky za péči."
"Ale já to myslím vážně. Už mě nebaví dívat se, jak se na ni věší takový starý chlípník jako je Wellspring."
"Chceš říct, že jsou milenci?" zeptal jsem se.
Zatřepetala ve vzduchu okovanými prsty. "To se mě ptáš, co ti dva spolu dělají ve své oblíbené privátce? Třeba hrají šachy." Zavřela oči a pod víčky, poprášenými silnou vrstvou zlata, zakoulela očima. "Netvař se tak překvapeně, Hansi. Měl bys vědět, jakou má moc, tak jako to vědí všichni ostatní. Je starý a bohatý. My, polykarbonářské ženy, jsme mladé a zásadami se nijak zvlášť svazovat nenecháme." Ucukla pohledem schovaným pod dlouhými řasami a pak zvedla hlavu. "Nikdy jsem neslyšela, že by si od nás bral něco, co bychom mu nebyly ochotné dát." Připlula blíž. "Řekni mi, cos viděl, Hansi. C-K po každé zprávičce šílí a Valerie se k ničemu nemá."
Otevřel jsem ledničku a hrábl mezi Petriho misky pro další pití. "Dojímá mě, že bys měla mluvit zrovna ty, Arkádie."
Okamžik zaváhala, pak pokrčila rameny a usmála se. "Konečně je vidět, že taky dovedeš myslet. Když budeš mít oči a uši ve střehu, můžeš to v C-komplexu dotáhnout daleko." Z pouzdra na smaltovaném podvazku vytáhla módní

inhalátor. "Když už je řeč o očích a uších, už sis nechal byt vyčistit od štěnic?"
"Kdo by mi sem chtěl nasadit štěnici?"
"Kdo ne?" Zatvářila se znuděně. "Zůstanu u toho, co ví všichni. Až pro nás někdy najmeš privátku, můžeš se dozvědět zbytek." Ze vzdálenosti natažené paže vymáčkla proud jantarového likéru a když se jí rozstříkl o zuby, nasála. "V C-K se děje něco velkého. Mezi pěšáky to ještě neproniklo, ale komptrolerova smrt je toho důkazem. Ostatní poradci se tváří, že to byla jeho osobní věc, ale je jasné, že nešlo jen o nějakou únavu životem. Neuklidil po sobě. Ne, tohle je něco, co sahá až ke Královně. Jsem o tom přesvědčena."
"Myslíš, že mu Královna nařídila, aby si vzal život?"
"Možná. Jak stárne, dostává čím dál šílenější nápady. Taky bys nezůstal stejný, kdybys musel celý život strávit mezi cizími. Cítím s ní, opravdu. Jestli potřebuje pro klid duše sprovodit ze světa pár zazobaných starých prevítů, tak je to podle mě úplně v pořádku. A kdyby šlo jenom o to, spalo by se mi líp."
Tvářil jsem se apaticky, ale zamyslel se nad tím. Celá struktura Carevnina komplexu stála na královnině exilu. Po sedmdesát let se k útočišti naší cizácké Královny stahovali odpadlíci, nespokojenci, piráti a pacifisté. Značná prestiž dalších Investorů, kteří k ní patřili, nás chránila před dravými machinacemi fašistů z řad Tvárných a sektami odlidštěných Mechanistů. C-K představoval oázu rozumu uprostřed hnijící amorálnosti lidstva rozděleného na znesvářené frakce. Kolem temného trupu královnina blyštivého, drahokamy posázeného světa se rozprostřely pavučiny našich předměstí.
Byla vším, co jsme měli. Za každým naším úspěchem stála nedozírná nejistota. Slavné banky C-K byly kryté obrovským bohatstvím cikádské Královny. Akademické svobody vzdělávacích center C-K vzkvétaly pouze pod jejím stínem.
A to jsme ani nevěděli, proč upadla v nemilost. Pověstí kolovala spousta, ale pravdu znali jen sami Investoři. Kdyby nás jednoho dne opustila, z Carevnina komplexu by do rána nezůstal kámen na kameni.
"Slyšel jsem, že není šťastná," plácl jsem bez rozmyšlení. "Připadá mi to, že fámy tohoto druhu se vždycky rozšíří, na nějaký čas jí zvýší procento, aby si mohla vyložit drahokamy novou komnatu, a potom se zase rozplynou."
"To je pravda... Pokud jde o tyhle černé nálady, jsou s naší Valerií obě stejné. Ale je jasné, že tomu komptrolerovi jiná možnost než sebevražda nezbývala. A to znamená, že srdce C-K rozechvívá katastrofa."
"To jsou jenom řeči," prohlásil jsem. "Srdcem C-K je Královna. A kdo ví, co se v té její velké hlavě děje."
"Wellspring by to vědět mohl," prohodila úmyslně Arkadia.
"Wellspring přece není poradce," namítl jsem. "Pokud jde o královniny nejbližší, je na tom o něco líp než pirát."
"Řekni mi, cos viděl v Topazové privátce?"
"Budeš mi muset nechat nějaký čas," řekl jsem. "Není to lehké." Uvažoval jsem, co bych jí měl říct, a čemu by byla ochotna uvěřit. Ticho začínalo být nepříjemné.
Pustil jsem nahrávku se zvuky pozemského moře. Pokoj se začal zlověstně dmout hukotem cizího příboje.
"Nebyl jsem na to připravený," řekl jsem. "Od jeslí nás učí, abychom si své city hlídali. Vím, jak se Klika dívá na odstup. Ale taková syrová důvěrnost od ženy, kterou jsem vlastně ani pořádně neznal - obzvlášť za okolností oné noci... ranilo mě to." Zadíval jsem se pátravě do Arkadiiných očí a zatoužil jsem jejich prostřednictvím navázat spojení s Valerií. "Když bylo po tom, byli jsme si cizejší než kdykoli předtím."
Arkadia naklonila hlavu na bok a trhla sebou. "Kdo to složil?"
"Cože? Myslíš tu hudbu? To je kulisová nahrávka... zvuky moře na Zemi. Je několik století stará."
Zvláštně se na mě zadívala. "Tebe ten planetární projekt asi vážně drží, co? 'Zvuky moře'."
"Jednou budou moře i na Marsu. O to přece v celém našem projektu jde, ne?"
Zatvářila se znepokojeně. "Ovšem... Pracujeme na tom, Hansi, ale to neznamená, že tam musíme žít. Chci říct, že to bude nejdřív za pár století, ne? A i kdybychom tou dobou byli ještě naživu, budou z nás jiní lidé. Vždyť si to představ, být spoutaný gravitační studnou. Udusilo by mě to."
"Já se na to nedívám jako na kolonizaci. Je to prostě čistší, ideálu bližší činnost. Podnět činitelů poznání čtvrté úrovně na prigoginovském skoku třetí úrovně. Přenášení života jako takového na holou skálu časoprostoru..."
Ale Arkadia vrtěla hlavou a ustupovala ke dveřím. "Promiň, Hansi, ale ty zvuky, nějak... nějak mi stouply do hlavy..." Zachvěla se, úplně se roztřásla a filigránové korálky vetkané do jejích světlých vlasů začaly hlasitě chřestit. "Nesnesu to."
"Tak já to vypnu."
Ale Arkadia už byla na odchodu. "Sbohem, sbohem. Brzy se zase uvidíme..."
A byla pryč. Nezbylo mi než pohroužit se do osamění a poslouchat, jak dunivý příboj dál okusuje a žmoulá pobřeží.
Jeden z Kulaginových servů ke mně přistoupil hned u dveří a vzal mi klobouk. Kulagin seděl za pracovním stolem v odstíněném koutě svého příbytku, prosyceného měsíčkovou vůní, a sledoval, jak na obrazovce naskakují burzovní kursy. Pokyny diktoval do mikrofonu v rukavici, která mu sahala až na předloktí. Když mě serv ohlásil, Kulagin vytáhl z rukavice konektor, vstal a oběma rukama mi potřásl pravicí, "Vítej, příteli, vítej."
"Doufám, že jsem nepřišel nevhod."
"Ne, vůbec ne. Hraješ na Trhu?"
"Ani ne," odvětil jsem. "Snad později, až se sejdou honoráře od Eišo Zaibatsu."
"V tom případě mi musíš dovolit, abych vedl tvé oči. Dobrý posthumanista by měl mít široký okruh zájmů. Posaď se, jestli chceš."
Posadil jsem se vedle Kulagina, který zůstal u terminálu a připojil se. Kulagin byl Mechanista, ale na čistotu dbal přísně a úzkostlivě. Měl jsem ho rád.
"Je to zvláštní, jak mají tyto finanční instituce tendenci vzdalovat se původnímu účelu. V jistém smyslu i Trh učinil jakýsi prigoginovský skok. Na první pohled je to nástroj obchodu, ale stal se hrou pravidel a víry. Vzhledem k tomu, jak

my Cikády jíme, dýcháme a ve spánku spřádáme klepy, Trh dokonale odráží ducha naší doby."
"Ano," řekl jsem. "Křehký, náladový a nepodložený prakticky ničím hmatatelným."
Kulagin povytáhl vytrhané obočí. "Ano, můj mladý příteli, přesně jako základ samotného kosmu. Každá úroveň složitosti se volně vznáší na té přechozí, nesena pouze abstrakcemi. Dokonce i přírodní zákony jsou jen naše pokusy o proniknutí za prigoginovský horizont událostí... Jestli dáváš přednost základnějším přirovnáním, můžeme Trh přirovnat k moři. K moři informací, v němž je sem tam nějaký ten ostrov pro vyčerpaného plavce. Podívej se na tohle."
Dotkl se klávesnice a na obrazovce se objevil trojrozměrný graf. "Toto je aktivita na Trhu za posledních osmačtyřicet hodin. Nepřipadá ti to jako vlny a dmutí moře? Všimni si těch vln transakcí."
Dotkl se obrazovky světelným perem, které měl implantováno v ukazováčku, a vymezené oblasti změnily barvu ze zelené na červenou. "Tak to vypadlo, když proskočily první zprávy o ledovém asteroidu..."
"Cože?"
"Asteroid, kus ledu od Prstencové rady. Někdo ho koupil a právě teď ho přesouvá ze Saturnovy gravitační studně na kolizní dráhu s Marsem. Ten někdo je dost chytrý, poněvadž ten asteroid proletí jen pár tisíc kilometrů od C-K. Dost blízko, aby byl vidět prostým okem."
"Chceš říct, že se to opravdu stalo?" řekl jsem, nerozhodný mezi úžasem a radostí.
"Mám to ze třetí, čtvrté, možná dokonce desáté ruky, ale odpovídá to parametrům, s nimiž přišli polykarbonští technici. Masa ledu a těkavých látek o průměru víc než tři kilometry, zacílená na prolákllinu Hellas jižně od rovníku, rychlost šedesát pět kilometrů za sekundu, dopad očekáván 14.4/54 ve 20:14:53 UT... To je ráno místního času. Místního marsovského času, abych byl přesný."
"Ale to je za několik měsíců," poznamenal jsem.
Kulagin se sladce ušklíbl. "Podívej, Hansi, takový tříkilometrový kus ledu neodtlačíš jen tak palcem. A navíc je to teprve první z několika desítek. Je to spíš symbolické gesto."
"Ale znamená to, že se pohneme z místa! Na marsovskou orbitu!"
Kulagin se na to díval skepticky. "To je práce pro dálkově řízené automaty a monitory. Možná pro pár tvrdých, houževnatých průkopnických typů. Ale ve skutečnosti neexistuje důvod, proč bychom ty a já měli opouštět pohodlí C-K"
Vstal jsem a propletl prsty na rukou. "Ty tu chceš zůstat! A nechat si ujít prigoginovský katalyzátor?"
Kulagin zvedl hlavu a lehce se zamračil. "Klid, Hansi, můžeš se zase posadit, dobrovolníky začnou hledat až za chvíli a jestli vážně chceš jet, tak se ti to určitě nějak podaří... Teď jde o to, jak velkolepý účinek to mělo na Trh... Od té komptrolerovy smrti je dost rozkolísaný a teď se nějaká velká ryba chystá zhltnout kořist. Už tři dny nespouštím oči z jeho pohybů a doufám, že se takříkajíc přiživím na tom, co zbude... Nedáš si šluka?"
"Ne, díky."
Kulagin sám si dopřál dlouhý vdech stimulanťu. Vypadal sešle. Zatím jsem ho bez nalíčení nikdy neviděl. "Nemám takový cit pro davovou psychologii, jako máte vy Tvární, takže musím vystačit s dobrou, hodně dobrou pamětí... Naposledy jsem něco takového viděl před třinácti lety. Někdo rozšířil fámu, že se Královna pokusila C-K opustit a poradci jí v tom násilím zabránili. Výsledkem byl krach v jednačtyřicátém, ale ta pravá řež se rozpoutala teprve při následném oživení. Prostudoval jsem si záznamy z období krachu a poznávám v nich ploutve a velké ostré zuby starého známého. Poznám jeho styl manévrování. Není to kluzká lstivost Tvárného. Není to ani chladná vytrvalost Mechanisty."
Zamyslel jsem se. "Pak musíš mluvit o Wellspringovi."
Wellspringovo stáří nikdo neznal. Ale měl dobře přes dvě stě let. Tvrdil, že se narodil na Zemi na úsvitu kosmického věku a že zažil první generace nezávislých kosmických kolonií, takzvané Zřetězení.
Patřil mezi zakladatele Carevnina komplexu a stavěl Královně habitat, když prchla před ostatními Investory do exilu.
Kulagin se usmál. "Výborně, Hansi. Žiješ možná mezi mechem, ale ještě jsi neobrostl. Myslím si, že krach v jednačtyřicátém vyvolal Wellspring, aby na tom vydělal."
"Ale žije velice skromně."
"Jako královnin nejstarší přítel byl určitě v dokonalém postavení, aby mohl takovou fámu pustit do oběhu. Dokonce sám před sedmdesáti lety vypracoval parametry Trhu. A po oživení bylo zřízeno na Kosmo-sita-Metasystému oddělení terraformace. I když samozřejmě z anonymních příspěvků."
"Ale příspěvky přece přišly z celého systému," namítl jsem. "Skoro všechny sekty a frakce mají za to, že terraformace je nejgrandióznější počin lidstva."
"To jistě. Jenom mi vrtá hlavou, jak se ta myšlenka tak rozšířila. A komu ku prospěchu. Podívej, Hansi, já mám Wellspringa rád. Je to přítel a já si pamatuju chlad. Ale musíš si uvědomit, jakou představuje anomálii. Není jedním z nás. Dokonce se ani nenarodil v kosmu." Podíval se na mě zúženýma očima, ale mě ani trochu neurazilo, že použil výrazu narodil se. Byl to smrtelně vážný útok proti Tvárným, jenže já se považoval v první řadě za Polykarbona, ve druhé za Cikádu a teprve třetí daleko vzadu bylo to, že jsem Tvárný.
Na okamžik se usmál. "Je pravda, že si Wellspring nechal kvůli prodloužení života implantovat pár mechanistických hraček, ale celkový mechanistický styl mu chybí. On mu totiž ještě předcházel. Byl bych ten poslední, kdo by chtěl popírat, že vy Tvární jste geniální, ale svým způsobem je to umělá genialita. Při IQ testech to funguje docela dobře, ale v praxi tomu chybí ta řekněme prapůvodní kvalita, kterou má v sobě Wellspring. Podobně můžeme my Mechanisté využívat kybernetický způsob myšlení, ale nikdy z nás nebudou pravé stroje. Wellspring je prostě jeden z těch, kteří mají své místo na samém konci zvonové křivky, jeden z Titánů, jací se objevují jen jednou za generaci. Podívej se, co se stalo s jeho obyčejnými lidskými současníky."
Přikývl jsem. "Většinou jsou to Mechani."

Kulagin maličko zavrtěl hlavou a zahleděl se na obrazovku. "Narodil jsem se tady v C-K. Nevím toho o starosvětských Mechanech moc, ale vím, že většina z těch prvních je už po smrti. Zastarali, byli vytlačeni. Šok budoucnosti je smetl přes okraj. Spousta prvních pokusů o prodloužení délky života selhala, a často hodně ošklivě... I to Wellspring přežil, díky nějakému vrozenému grifu, který ovládá. Přemýšlej o tom, Hansi. Sedíme si tu, výtvory technologií, které jsou tak vyspělé, že společnost rozbily na kusy. Obchodujeme s mimozemšťany. Můžeme se dokonce svézt ke hvězdám, když za to svezení Investorům zaplatíme. A Wellspring nejen že drží sám sebe, on nám vládne. Vlastně nevíme ani to, jak se skutečně jmenuje."
Využil jsem chvíle, kdy si Kulagin vyvolával aktuální kursy na Trhu, a zamyslel se nad tím, co mi řekl. Bylo mi z toho na nic. Mohl jsem své pocity skrýt, ale nemohl jsem je ze sebe shodit. "Máš pravdu," uznal jsem. "Ale já mu věřím."
"Já mu taky věřím, ale vím, že nás houpe v náruči. Vlastně nás teď chrání. Tenhle terraformační projekt spolkl spoustu megawatt. Všechny příspěvky byly anonymní, údajně proto, aby je jednotlivé frakce nemohly využít k propagandě. Ale podle mě bylo pravým účelem zamaskovat, že většina pochází od Wellspringa. Někdy v nejbližších dnech dojde na Trhu k velkému krachu. Pak Wellspring provede tah a začne oživení. A každý kilowatt jeho zisku půjde k nám."
Předklonil jsem se v křesle a propletl prsty. Kulagin nadiktoval do mikrofonu několik prodejních příkazů. Znenadání jsem se rozesmál.
Kulagin zvedl hlavu. "To je poprvé, co jsem tě slyšel smát se doopravdy, Hansi."
"Jen jsem si uvědomil... Ty mi tu vyprávíš takové věci a já jsem si vlastně přišel promluvit o Valerii."
Na Kulaginově tváři se usadil smutný výraz. "Podívej, Hansi, to, co já vím o ženách, by se dalo schovat pod mikročip, ale jak už jsem řekl, mám znamenitou paměť. Tvární udělali chybu, když zašli do krajnosti. Prstencová rada se v minulém století pokusila takzvanou bariéru Dvou set prolomit. Většina takzvaných Superchytrých zešílela, byla nějak postižena, obrátila se proti ostatním nebo všechno dohromady. Piráti a žoldáci po nich jdou už několik desetiletí.
Jedna skupina se nějakým způsobem dověděla, že investorská královna žije v exilu a podařilo se jim k ní proniknout a najít v jejím stínu ochranu. Někdo - můžeš hádat kdo - Královnu přesvědčil, aby jim dovolila zůstat, když zaplatí jistou daň. Z té daně se stalo královnino procento a z toho habitatu Carevnin komplex. Valeriini rodiče - ano rodiče, narodila se přirozenou cestou - patřili k Superchytrým. Nemá za sebou vzdělání, jaké absolvují Tvární, takže dosahuje klasifikace pouze něco kolem jedna celá čtyřicet pět.
Problém je v těch jejích náladových cyklech. Měli je už její rodiče a ona jimi trpí od dětství. Je to nebezpečná žena, Hansi. Nebezpečná pro sebe a pro nás pro všechny. Vlastně by po ní měli jít psi. Navrhl jsem to několika přátelům z Ochranky, ale někdo mi stojí v cestě. Tuším kdo."
"Já ji miluju. Se mnou se bavit nebude."
"Chápu. Slyšel jsem, že v poslední době brala hodně tlumivých prostředků; tím by se dala vysvětlit její zdrženlivost... Budu upřímný, Hansi. Jedno staré přísloví říká: nikdy nechoď do privátky s někým, kdo je šílenější než ty. A je to dobrá rada. Valerii se nedá věřit."
Zvedl ruce. "Vyslechni mě. Jsi mladý. Je to chvilka, co ses zbavil psů. Očarovala tě a není divu, je tím pověstným kouzlem Tvárných obdařena požehnaně. Ale známost s Valerií je jako poměr s pěti ženami, z nichž tři jsou šílené. C-K je plné těch nejkrásnějších žen, jaké lidská historie pamatuje. Pravda, jsi trochu upjatý a možná i trochu uhrančivý, ale máš v sobě jisté idealistické kouzlo. A máš v sobě prudkost, snad dokonce fanatismus Tvárného, jestli ti nevadí, že to tak řeknu. Uvolni se trochu, Hansi. Najdi si ženu, která ti obrousí hrany. Střídej je. Můžeš tak Klice najít nové přátele."
"Budu o tvých slovech přemýšlet," řekl jsem.
"Dobrá. Věděl jsem, že je to marná snaha." Ironicky se pousmál. "Mám já zapotřebí špinit čistotu tvých citů? Za nějakých padesát, sto let ti může být taková tragická první láska prospěšná." Obrátil pozornost zpátky k obrazovce. "Jsem rád, že jsme si tak promluvili, Hansi. Doufám, že se ozveš znovu, až přijdou peníze z Eišo Zaibatsu. Trochu to roztočíme."
"To by mohlo být fajn," řekl jsem, i když jsem už v tu chvíli věděl, že každý kilowatt, který nespotřebuju na výzkum, půjde - anonymně - do terraformačního fondu. "Neber to tak, že bych ti tu radu zazlíval. Prostě mi není k ničemu."
"Ach, to mládí," prohlásil Kulagin. Odešel jsem.
Zpátky k prosté kráse lišejníků. Léta jsem se o nich učil, abych získal specializaci, ale krásu a smysl jsem v nich našel až po mém posthumanistickém osvícení. Z pohledu filozofie rozšířené v C-K se nacházely blízko katalytického bodu prigoginovského skoku, který přivádí k existenci život jako takový.
Jinak se dá na lišejník dívat jako na rozšířenou metaforu Polykarbonové kliky; houba a řasa, potenciální rivalové, spojení v symbióze, aby dosáhli něčeho, na co by sami nestačili; stejně tak Klika spojovala Mechanisty a Tvárné, aby na Mars přinesli život.
Věděl jsem, že mnozí považují mou práci za podivínskou a dokonce nezdravou. Nenechal jsem se jejich slepotou urazit. Už jenom jména mých genetických polotovarů měla majestátní zvuk: Alectoria nigricans, Mastodia tessellata, Ochrolechia frigida, Stereo-caulon alpinum. Byly skromné, ale silné: obyvatelé chladné pouště, jejichž kořínky a kyseliny dokázaly rozrušit holou, mrazivou skálu.
Moje gelové rámy kypěly prvotním životem. Lišejníky zaplaví Mars zlatozeleným přívalem života. Nic jim nezabrání vylézt z vlhkých kráterů vzniklých při dopadu ledových asteroidů, houževnatě se šířit mezi bouřemi a otřesy terraformace, přežívat povodně, až roztaje permafrost. Chrlit kyslík a vázat dusík.
Byly nejlepší. Ne kvůli pýše nebo okázalosti. Ne proto, že by hlasitě vytrubovaly své motivy nebo hrozily zimě, že ji zlomí. Proto, že byly první a byly tiché.
Během let strávených pod psy jsem se naučil znát cenu ticha. Už jsem měl dozoru po krk. Když přišel první honorář od Eišo Zaibatsu, najal jsem si v C-K jednu bezpečnostní agenturu a nechal si byt vyčistit od štěnic. Našli čtyři.
Najal jsem si druhou firmu, aby odstranila štěnice, které zůstaly po té první.

Připoutal jsem se k plovoucímu stolu a znovu a znovu otáčel ty slídivé oči v rukou. Byly to ploché videodisky pokryté z jedné strany polymerní kamufláží, která měnila barvu. Na černém trhu mohly vynést slušné peníze.
Zavolal jsem poštovní službu a objednal si kurýrního serva, aby štěnice odnesl Kulaginovi. Zatímco jsem čekal, až séry dorazí, štěnice jsem vypnul a zavřel je do boxu pro biologicky nebezpečný materiál. Nadiktoval jsem vzkaz Kulaginovi, ve kterém jsem ho žádal, aby je prodal a peníze za mě investoval na skomírajícím Trhu C-K. Zdálo se, že by Trh mohlo pár kupujících potěšit.
Když jsem zaslechl kurýrovo tiché zaklepání, rukavicí jsem dveře dálkově otevřel. Jenže to, co s bzukotem vjelo dovnitř, nebyl kurýr. Byl to hlídací pes.
"Když dovolíte, ten box si odvezu," prohlásil pes.
Civěl jsem na něj, jako kdybych psa nikdy v životě neviděl. Tenhle měl na sobě těžký stříbrný pancíř. Z trupu, který byl z černého plastu spojeného stříbrnými švy, čněly úzké, pevné nohy a zbytnělá hlava se ježila laserovými šipkami na pružinách a tupými tryskami znehybňovacích pavučin. Otáčející se anténní ocas prozrazoval, že je řízený na dálku.
Otočil jsem pracovní stůl tak, aby stál mezi mnou a psem. "Vidím, že jste se napíchli i na moje komunikační linky," promluvil jsem. "Řeknete mi kde, nebo budu muset rozebrat počítač?"
"Ty usmrkaný tvárný zbohatlíku," komentoval to pes, "snad si nemyslíš, že se za ty své honoráře můžeš vykoupit ze všeho? Prodal bych tě na volném trhu, než bys stačil mrknout."
Zamyslel jsem se nad tím. Už se stalo několikrát, že když někdo v C-K dělal moc velké problémy, královnini poradci ho uvěznili a nabídli ho na prodej na volném trhu. Mimo C-K se vždycky našlo dost frakcí, které byly ochotny za nepřátelské agenty dobře zaplatit. Věděl jsem, že Prstencová rada by ze mě s velkým potěšením udělala exemplární příklad. "Chceš tvrdit, že jsi jedním z královniných poradců?"
"Samozřejmě že jsem poradce! Nemysli si, že nás tvoje proradnost uspala. Tvé přátelství s Wellspringem je notoricky známé!" Pes bzučivě přišel blíž a ve shluku kamerových očí to tiše zatikalo. "Co je v tom mrazáku?"
"Boxy s lišejníkem," řekl jsem lhostejně. "To byste měli dobře vědět."
"Otevři to."
Nepohnul jsem se. "Překračujete hranice běžného postupu," řekl jsem, protože jsem věděl, že z toho bude mít každý Mechanista těžkou hlavu. "Moje Klika má mezi poradci přátele. Neudělal jsem nic špatného."
"Otevři to, nebo tě spoutám a otevřu si to sám, pomocí psa."
"Kecy," řekl jsem. "Nejsi žádný poradce. Jsi průmyslový špión, který mi chce ukrást můj vzácný lišejník. Proč by se mi poradce chtěl dívat do mrazáku?"
"Otevři to. Nezaplétej se hlouběji do věcí, kterým nerozumíš."
"Vtrhli jste do mého bytu pod falešnou záminkou, a ještě mi vyhrožujete," nedal jsem se. "Volám Ochranku."
Pes rozevřel chromovanou tlamu. Odpoutal jsem se od stolu a uskočil, ale vláknitý proud bílého hedvábí z jedné obličejové trysky mě zachytil. Vlákna se přilepila, okamžitě ztuhla a fixovala mi ruce v poloze, do které jsem je instinktivně zvedl, abych proud zastavil. Druhý výstřel mi spoutal nohy, jimiž jsem marně zmítal a odrážel se od zakřivených stěn Pěny.
"Buřiči," zahučel pes. "Kdybyste vy Tvární pořád nerýpali, bylo by všechno snazší. Měli jsme nejpevnější banky, měli jsme Královnu, Trh, všechno... Vy paraziti jste C-K nepřinesli nic než své fantazie. A teď se celý systém hroutí. Všechno to padne. Všechno. Měl bych tě zabít."
Jak mi pěna tuhla na hrudi, zalapal jsem po dechu. "Život nejsou banky," zasupěl jsem.
Pes, ohnul kloubové nohy, motory zabzučely. "Jestli v tom mrazáku najdu to, co čekám, tak to máš stejně spočítané."
Najednou pes ve vzduchu strnul. Roztáhl ploutve a otočil se směrem ke dveřím. Dveře se křečovitě otřásly a začaly se otevírat. Otvorem prorazila masivní pracka s drápy.
Hlídací pes dveře pavučinou zavřel. Ale najednou zaskřípěly, zkroutily se a kov se z nich sloupal jako nějaká fólie. Troskami se probila a zbytky rozdrtila hlava s velkýma očima a po ní špičaté nohy tygra. "Zrada!" zaburácel tygr.
Pes vrčivě couvl a přikrčil se. Tygr vtáhl dovnitř opancéřovaný zadek. Ostré trosky dveří na něm nezanechaly ani škrábnutí. Černě a zlatě pancéřovaný, byl dvakrát větší než hlídací pes. "Počkat," ozval se pes.
"Rada vás varovala před unáhlenými akcemi," prohlásil strojeně tygr. "Já osobně jsem vás varoval."
"Musel jsem se rozhodnout, Koordinátore. To on za všechno může. Musíte vidět, že to byl on, kdo nás poštval proti sobě."
"Zbývá vám jediná možnost," řekl tygr. "Vyberte si privátku, poradce."
Pes se nerozhodně prohnul v nohou. "Takže já mám být další," řekl. "Nejdřív komptroler a teď já. Tak dobře. Výborně. Dostal mě. Nemůžu mu to vrátit." Najednou pes jako by se vzpamatoval a zaútočil. "Ale můžu zničit jeho oblíbence!"
Psovy nohy se roztáhly jako teleskopy. Odrazil se od stěny a skočil mi po krku. Následoval strašlivý záblesk, vůně ozónu a pes se mi sesypal na prsa a poškrábal mě... Byl mrtvý, obvody byly zničené. Světla začala blikat a zhasínat, protože můj domácí počítač se zajíkl a sesypal se, když jeho naprogramování narušilo průvodní záření tygrova elektromagnetického impulsu.
Obruby na tygrově baňaté hlavě pukly a objevily se v nich dva reflektory. "Máte nějaké implantáty?" zeptal se.
"Ne," řekl jsem. "Žádné kybernetické části. Jsem v pořádku. Zachránil jste mi život."
"Zavřete oči," rozkázal tygr a omyl mě jemnou mlhou ze svých trysek. Pak ze mě drápy sloupal pavučinu i s oblečením. Rukavice, kterou jsem měl na předloktí, byla zničená. "Nedopustil jsem se žádného zločinu proti státu, Koordinátore. Miluju C-K."
"Prožíváme zvláštní dny," zabručel tygr. "To, co bylo běžné, se hroutí. Nikdo není zbaven podezření. Vybral jste si špatnou chvíli na to, abyste si doma dělal něco jako privátku, mladý muži."
"Udělal jsem to otevřeně," řekl jsem.

"Tady žádná pravidla neplatí, Cikádo. Jenom královnina milost. Obleč se a nech se odvézt na tygrovi. Musíme si promluvit. Dopraví tě do Paláce."
Palác byl jako jedna obrovská privátka. Uvažoval jsem, jestli jeho tajemství někdy opustím živý.
Neměl jsem na vybranou.
Pod dohledem tygrových vyvalených očí jsem se pečlivě oblékl a nasedl na něj. Bylo z něj cítit stárnoucí mazivo. Určitě musel být desítky let někde ve skladišti. Tygry v C-K už léta nikdo neviděl.
Chodby byly plné Cikád směřujících z práce a do práce. Před tygrem všichni s hrůzou a bázní prchali.
Vyšli jsme z Pěny na jejím válcovitém konci a vnořili se do hroznu meziměstských tunelů.
Byly to průhledné polykarbonové trubice, které se jako nepravidelná pavučina proplétaly mezi předměstími C-K. Při pohledu na habitaty třpytící se na mrazivém hvězdném pozadí se mi prudce zatočila hlava. Vzpomněl jsem si na chlad.
Prošli jsme zesíleným pavučinovým uzlem, napuchlou křižovatkou trubic, kde vzniklo jedno z vyhlášených dálničních bister. Živé brebentění jeho pestrých štamgastů přešlo do ohromeného ticha, když jsem je míjel, a jen co jsem projel, propuklo v poplašený sbor hlasů. Za pár minut o tom bude mluvit celý C-K.
Palác se podobal investorské kosmické lodi: osmistěn s šesti dlouhými obdélníkovými stranami. Pravé investorské lodě se skrývaly pod kovovými krunýři fantastických tvarů, ale ta královnina byla nestejnoměrně, matně černá, na znamení její neznámé hanby. Postupem času se Palác chaoticky rozrůstal a nyní byl obklopen a oblepen vládními úřady a královninými tajnými úkryty. Neforemný trup omračující rychlostí rotoval.
Podél osy jsme vnikli do intenzivní záplavy modrobílého světla. Oči se mi bolestivě scvrkly a začaly slzet.
Královnini poradci byli Mechanisté, a tak se to na chodbách hemžilo servy. Netečně si hleděli svého a tygra, jehož chromované, stříbřité pláty se v ostrém osvětlení nepříjemně blyštěly, naprosto ignorovali.
Nedaleko od osy nás uchopila odstředivá síla a tygr skřípavě dosedl na mohutné nohy. Na stěnách začalo přibývat mozaik a dekorací spředených z vláken vzácných kovů. Tygr sestoupil se schodů. Páteř mi pod náporem gravitace slyšitelně zapraskala a sedět vzpřímeně vyžadovalo značnou námahu.
Většina chodeb byla prázdná. Občas jsme minuli shluky drahokamů zasazených do stěn, které se leskly jako blesky.
Lehl jsem si tygrovi na záda a zapřel se lokty. Srdce mi bušilo. Další schody. Po tváři mi stékaly slzy a pronikaly do úst. Pocit to byl nový, ale odporný. Ruce se mi třásly únavou.
Koordinátorova kancelář byla na obvodu. Udržovalo ho to v kondici, aby mohl navštěvovat Královnu. Tygr skřípavě prošel masivními dveřmi, zbudovanými v investorském měřítku.
V kanceláři mělo investorské míry všechno. Stropy byly dvakrát výš než pro člověka. Lustr na stropě chrlil oslepující záři na dvě obrovská křesla s vysokými opěrkami rozdělenými otvorem pro ocas. V místnosti líně tryskala a cákala fontánka, unavená tíží.
Koordinátor seděl za klávesnicovým pracovním stolem. Horní deska stolu mu sahala skoro do úrovně podpaží a šupinaté boty mu visely vysoko nad podlahou. Na monitoru za ním běžely nejaktuálnější údaje z Trhu. Se zachroptěním jsem se zvedl z tygrových zad a přelezl na poškrábaný plyš investorského křesla. Jelikož bylo dělané pro šupinatý zadek Investora, píchalo mě přes kalhoty jako drát.
"Vezměte si brýle," řekl Koordinátor. Otevřel hlubokou zásuvku, zajel do ní rukou až po loket, našmátral ochranné brýle a hodil mi je. Sáhl jsem moc vysoko, takže mě trefily do prsou.
Otřel jsem si oči a nasadil si je. Tygr se stočil u mého křesla a tiše si pro sebe předl.
"Jste v paláci poprvé?"
S námahou jsem přikývl.
"Je to hrozné. Já vím. Ale nic jiného nemáme. Musíte to pochopit, Landaue. Toto je prigoginovský katalyzátor C-K."
"Vy tu filozofii znáte?" zeptal jsem se.
"Ovšem. Ne všichni jsme zkamenělíny. I mezi poradci jsou frakce. To ví každý." Koordinátor se odstrčil i s křeslem. Pak se zvedl, vylezl na desku stolu a posadil se na jeho hranu, čelem ke mně. I tam klátil šupinatýma nohama.
Byl to odměřený, podsaditý, svalnatý muž, ale pohyboval se s lehkostí, která mě drtila. Obličej měl do hloubky, krutě zbrázděný jizvami a vráskami za dvě staletí. Černá kůže se v ostrém světle matně leskla. Oči vypadaly chladně, jako by byly umělé. "Viděl jsem záznamy, které pořídili psi, a myslím, že vás chápu, Landaue. Váš hřích se jmenuje izolovanost."
Povzdechl si. "Přesto jste méně zkažený než ostatní... Existuje jistý práh, intenzita hříchu a cynismu, po jejímž překročení už žádná společnost nemá šanci přežít... Poslouchejte mě. Znám Tvárné. Prstencovou radu. Drženou pohromadě temným strachem a rudou nenasytností, čerpající moc z hybnosti vlastního zhroucení. Ale C-K mělo naději. Žil jste tu, musel jste si toho přinejmenším všimnout, pokud to necítíte přímo. Určitě víte, jak je tento svět vzácný. Pod vládou cikádské Královny jsme si přežití vydupali svým stavem mysli. Víra je důležitá, důvěra je základní." Komptroler se na mě podíval a jeho tmavá tvář povadla. "Řeknu vám pravdu. A spolehnu se na to, že budete mít dobrou vůli. Že zareagujete správně."
"Díky."
"C-K je v krizi. Pověsti o Královnině neklidu dovedly Trh na pokraj zhroucení. Tentokrát to nejsou jen fámy, Landaue. Královna se chystá z C-K uprchnout."
Ohromeně jsem se zhroutil do křesla. Brada mi poklesla. S cvaknutím jsem ústa zase zavřel.
"Jakmile se Trh zhroutí," pokračoval Koordinátor, "padne všechno, co jsme tu měli. Zprávy už se šíří. Brzy dojde k útoku na bankovní systém Carevnina komplexu. Systém se zhroutí a C-K zahyne."
"Ale..." začal jsem. "Jestli je to královnino rozhodnutí..." Těžko se mi dýchalo.
"Vždycky je to rozhodnutí Investorů, Landaue. A je to tak od chvíle, kdy se tady poprvé objevili a udělali si z našich válek instituci. My Mechanisté jsme vás Tvárné drželi v šachu. Vládli jsme celému systému a vy jste se v té době v hrůze schovávali v Prstencích. Právě obchod s Investory vás znovu postavil na nohy. Ve skutečnosti vás vytáhli

nahoru záměrně, aby udrželi konkurenční trh, poštvali lidstvo proti sobě a měli z toho zisk. Podívejte se na C-K. Žijeme tu v harmonii. A tak by to mohlo být všude. Je to jejich zásluha."
"Chcete tím říct, že historie C-K jsou investorské pletichy? Že Královna ve skutečnosti nikdy v nemilosti nebyla?"
"Nejsou neomylní," řekl Koordinátor. "Mohu Trh a C-K zachránit, pokud se mi podaří využít jejich hamižnosti. Jde o vaše drahokamy, Landaue. O vaše šperky. Viděl jsem, jak královna zareagovala, když jí ten... mizerný přisluhovač Wellspring předal váš dar. Časem se naučíte investorským rozmarům rozumět. Celá zesinala lačností. Váš patent by mohl dát podnět velkému průmyslu."
"Mýlíte se ve Wellspringovi," řekl jsem. "Ten šperk byl jeho nápad. Pracoval jsem s endolitickými lišejníky. 'Když mohou žít v kamenech, mohli by žít taky v drahokamech,' prohlásil. Já jsem to jenom realizoval."
"Ale patent zní na vaše jméno." Koordinátor se zahleděl na špičky svých šupinatých bot. "S pomocí katalyzátoru bych mohl Trh zachránit. Chci, abyste svůj patent převedl z Eišo Zaibatsu na mě. Na Lidovou jednotnou republiku Carevnina komplexu."
Snažil jsem se zachovat takt. "Situace skutečně vypadá zoufale," řekl jsem, "ale na Trhu není nikdo, kdo by jej chtěl zničit. Jiné mocné síly se připravují na znovuoživení. Pochopte, prosím... když si chci patent ponechat, nedělám to kvůli osobnímu prospěchu. Zisk je už zastavený. Za terraformaci."
Mrzutý úšklebek prohloubil rýhy v koordinátorově tváři a z jeho ramen vyšlo tlumené plastové zaskřípění.
"Terraformace! Ano, znám ty takzvané morální argumenty. Chladné vize bezkrevných ideologů. A co úcta? Povinnost? Loajalita? To všechno je vám cizí?"
"Není to tak jednoduché," ozval jsem se. "Wellspring tvrdí..."
"Wellspring!" zařval. "Vždyť to není žádný Terránec, vy blázne, je to přeběhlík, zrádce, kterému není ani sto let a beze zbytku se zaprodal cizákům. Oni se nás bojí, copak to nechápete? Bojí se naší energie. Našeho potenciálu, který bychom mohli vrhnout na jejich trhy, až získáme kosmický pohon. Vždyť je to tak jasné, Landaue! Chtějí energii lidstva svést do té obrovské marsovské blamáže. Mohli bychom jim konkurovat, fantastickou vlnou se rozletět ke hvězdám!"
Strnule držel ruce před sebou, v zápěstí prohnuté nahoru, a zíral na špičky natažených prstů.
Ruce se mu začaly třást. Pak povolil a složil hlavu do dlaní. "C-K mohlo být slavné. Jádro jednoty, ostrov bezpečí uprostřed chaosu. Investoři jej chtějí zničit. Jestli Trh padne, jestli Královna padne, bude to konec."
"Opravdu chce odletět?"
"Kdo ví, co vlastně chce?" Koordinátor vypadal vyčerpaně. "Sedmdesát let snáším její rozmary a ponižování. Už ani nevím, co to je, mít o něco starost. Proč bych měl nastavovat krk a snažit se pomocí nějakých vašich pitomých hračiček dát všechno do pořádku? Vždyť jsou tu ještě privátky!"
Prudce zvedl hlavu. "Právě tam vaše nežádoucí zasahování dohnalo jednoho člena Rady. Až ztratíme všechno, bude v nich tolik krve, že v ní půjde plavat!"
Seskočil z desky stolu, přenesl se přes koberec ke mně a zvedl mě z křesla. Chabě jsem mu stiskl zápěstí. Ruce a nohy se mi kymácely, jak mnou třepal. Tygr s klapotem přicupital blíž. "Nenávidím tě," zahřímal. "Nenávidím všechno, co zosobňuješ! Je mi na blití z té vaší Kliky, z vaší filozofie a pudinkových úsměvů. Vaše vlezlost mi vzala dobrého přítele. Táhni! Zmiz z C-K Máš na to osmačtyřicet hodin. Pak tě nechám zavřít a prodám tě tomu, kdo nabídne nejvíc!"
Pohrdavě mě odmrštil. V silné gravitaci jsem okamžitě spadl a narazil hlavou na koberec.
Tygr mě zvedl a Koordinátor vylezl zpátky do svého nadměrně velkého křesla. Když jsem roztřeseně šplhal tygrovi na záda, díval se na obrazovku, na které svítily údaje z Trhu.
"To ne," řekl tiše. "Zrada." Tygr mě odnesl.
Wellspringa jsem nakonec našel ve Psím Městě. Psí Město byl chaotický subkomplex, který se samostatně pomalu otáčel nad rotační osou C-K Byl tam přístav a celnice, změť loděnic, skladišť, karanténních prostor a útulků pečujících o ty, kteří nikoho neměli, kteří zůstali opuštěni a ztraceni.
Psí Město bylo místem, kam se člověk vypravil, když o něj nikdo jiný nestál. Hemžilo se to tam přechodnými obyvateli: zlatokopy, korzáry, kriminálníky, opuštěnými členy sekt, jejichž lepší světy se zhroutily, zkrachovanci, odpadlíky, obstaravači hazardních rozkoší. Podle toho se taky oblast hemžila psy a nenápadnějšími záznamovými zařízeními. Psí Město, hučící zmatenou, dravou realitou, bylo opravdu nebezpečné. Nepřetržitý dozor zničil veškerý stud.
Wellspringa jsem našel v buclaté bublině baru u tunelové dráhy. Jednal o nějaké složité obchodní transakci s mužem, který se mi představil jako "Modem". Modem byl členem malé, ale zato činorodé sekty Mechanistů, které se v místním slangu říkalo Humři. Humři žili výhradně uvnitř na tělo ulitých systémů zajišťujících jejich životní funkce, zpravidla vybavených několika motorky a vstupně-vystupními konektory. Jejich kombinézy neměly obličej a byly matně černé. Vypadali jako šedivé špalky.
Potřásl jsem Modemovi drsnou rukavicí, zahřátou na pokojovou teplotu, a připoutal se ke stolu.
Odloupl jsem od přilnavé desky stolu kapsli a napil se. "Jsem v průšvihu," řekl jsem. "Můžeme se před tím člověkem bavit?"
Wellspring se rozesmál. "Žertuješ? Tady jsme ve Psím Městě. Všechno, co řekneš, jde na víc pásků, než kolik máš zubů, mladý Landaue. Mimo to, tenhle Modem je starý přítel. Jeho názor by se nám mohl hodit."
"Výborně." Začal jsem vysvětlovat. Wellspring chtěl znát podrobnosti. Nevynechal jsem nic.
"No nazdar," řekl Wellspring, když jsem domluvil. "Sleduj své monitory, Modeme. Teď uvidíš, jak se fámy šíří rychlostí světla. Zvláštní, že právě z tohoto tmavého, malého bistra má vyjít zpráva, která C-K určitě zničí." Řekl to poměrně nahlas. Rychle jsem se rozhlédl po baru. Klientela měla ústa otevřená šokem. Oscilovaly jim v nich kapky slin.
"Takže Královna je pryč,", pokračoval Wellspring. "Pravděpodobně je pryč už několik týdnů. No, myslím, že se tomu nedalo zabránit. I investorská chtivost má své meze. Poradci ji nemohli vodit za nos donekonečna. Třeba se objeví někde jinde, v jiném habitatu, který bude jejím emočním potřebám lépe vyhovovat. Myslím, že bych měl rychle k

monitorům a zachránit, co se dá, dokud má Trh ještě nějaký smysl."
Wellspring rozhrnul cáry rozstřiženého rukávu a zběžně pohlédl na počítač na předloktí. Bar se náhle a zlověstně vyprázdnil a zákazníkům v patách odešli i osobní psi. U východu došlo k ostrému pěstnímu souboji mezi dvěma odpadlíky z řad Tvárných.
Točili se ve chvatech beztížného džiu-džitsu doprovázených pronikavými výkřiky. Jejich psi lhostejně přihlíželi.
Zanedlouho naše trojice osaměla s barovými servy a půltuctem ohromených psů. "Dalo se to poznat, když jsem byl u Královny na poslední audienci, že odejde," prohlásil klidně Wellspring. "C-K už svou užitečnost stejně přežil. Byl důležitý jen jako motivační katalyzátor pro povýšení Marsu na třetí úroveň prigoginovské složitosti. Pod tíhou poradcovských programů kostnatěl. Typicky mechanská krátkozrakost. Pseudopragmatický materialismus. Patří jim to."
Wellspring objednal u serva další rundu a ukázal několik centimetrů vyšívané manžety. "Člen Rady, o němž jsi mluvil, se uchýlil do privátky. Nebude poslední, kterého vynesou nohama napřed."
"Co mám dělat?" ozval jsem se. "Ztrácím všechno. Co bude s Klikou?"
Wellspring se zamračil. "No tak, Landaue! Ukaž, že máš v sobě aspoň trochu posthumanistické pružnostl. Ze všeho nejdřív se samozřejmě musíš dostat do exilu, než tě zavřou a prodají. Myslím, že v tom by mohl pomoci náš přítel Modem."
"Šlo by to," promluvil Modem. Z hlasové jednotky, kterou měl připevněnu na krku, vycházel nelidsky krásný syntetizovaný hlas. "Naše loď Královský pěšák dopravuje Prstencové radě zásilku hnacích jednotek pro ledové asteroidy. Je to pro Terraformační projekt. Každý Wellspringův přítel je mezi námi vítán."
Musel jsem se nevěřícně rozesmát. "To je pro mě sebevražda. Vrátit se k Radě? To se můžu rovnou podříznout."
"Uklidněte se," upokojil mě Modem. "Medi-mechanové vás předělají a naroubují do jedné z našich ulit. Humři vypadají jeden jako druhý. Pod kůží budete v naprostém bezpečí."
Zůstal jsem v šoku. "Mám se stát Mechanem?"
"Nemusíš jím zůstat napořád. Je to jednoduchá operace. Pár nervových uzlů, trocha anální chirurgie, tracheotomie... Ztratíš chuť a hmat, ale ostatní smysly získají mnohem širší uplatnění."
"Ovšem," přisvědčil Modem. "Můžete vstoupit do otevřeného kosmu a přitom se smát."
"To je ono!" prohlásil Wellspring. "Víc Tvárných by na sebe mělo navléct mechanskou techniku. Vždyť je to jako tvoje lišejníky, Hansi. Staň se na čas symbiózou. Rozšíří ti to obzory."
"Ale neuděláte mi nic... s lebkou, že ne?"
"Ne," odpověděl bez zaváhání Modem. "Nebo spíš nemusíme. Mozek vám zůstává."
Zamyslel jsem se. "Zvládnete to..." mrkl jsem Wellspringovi na zápěstí - "do osmatřiceti hodin?"
"Když si pospíšíme," odvětil Modem. Odpoutal se od stolu.
Šel jsem za ním.
Královský pěšák se vydal na cestu. Zrychlovali jsme a moje kůže magneticky lnula k lodnímu nosníku. Vidění jsem měl nastaveno na normální vlnovou délku a díval jsem se, jak se Carevnin komplex vzdaluje.
V čerstvých stopách vlasově tenkých drátků v umrtvených očních bulvách mě pálily slzy. C-K se pomalu otáčel, jako galaxie v pavučině, ve které se zachytily drahokamy. Na několika místech sítě bylo vidět pulzování trysek, jak předměstí zahájila pracný a tragický proces odpoutávání. C-K zachvátila hrůza.
Toužil jsem po teplé životnosti své Kliky. Nebyl jsem žádný Humr. Byli mi cizí. Byly to solipsistické špendlíčky uprostřed galaktické noci, jejichž lidstvím byla zapomenutá dřeň pod černým brněním.
Královský pěšák byl jako loď obrácená naruby. Uprostřed bylo jádro masivních magnetických motorů, které automaty krmily reaktivní hmotou. Kolem motorů byla kovová kostra, které se Humři drželi jako cysty, nebo klouzali indukovanými magnetickými poli. Místy byly na konstrukci kopule, ve kterých se Humři připojovali k fluidním počítačům nebo se schovávali před slunečními bouřemi a elektrickými toky prstencového systému.
Nejedli. Nepili. Sex se odehrával jako důmyslná kyberstimulace prostřednictvím lebečních zdířek. Zhruba jednou za pět let "vypelichali" a nechali si z kůže sloupat páchnoucí škraloup zmutovaných bakterií, který ji v hnilobném teple potáhl. Nevěděli, co je to strach. Agorafobie byl stav, který se dal narkotiky snadno potlačit. Byli samostatní, se sklonem k anarchismu. Největší radost měli tehdy, když se mohli posadit na nosník a otevřít zbystřené smysly hlubinám vesmíru, pozorovat hvězdy za hranicemi ultrafialového a infračerveného záření, civět na vločkovitá mračna plazící se po slunečním povrchu, nebo jen tak sedět, kůží vstřebávat watty solární energie a ušima poslouchat švitoření van Allenových pásů a muzikální tikot pulsarů.
Neměli v sobě nic zlého, ale nebyli to lidé. Izolovaní a chladní jako komety, byli to tvorové vzduchoprázdna, znudění zastaralými paradigmaty krve a kosti. Nacházel jsem v nich první záchvěvy pátého prigoginovského skoku - onu předpokládanou pátou úroveň složitosti, která měla být vzdálena inteligenci stejně, jako má daleko inteligence k amébám nebo život k netečné hmotě.
Děsili mě. Ta blahosklonnná lhostejnost k lidským omezením jim propůjčovala zlověstné charisma světců.
Po nosníku ke mně doklouzal Modem a nehlučně se přichytil vedle mě. Aktivoval jsem uši a přes rádiový sykot motorů jsem uslyšel jeho hlas. "Máte hovor, Landaue. Z C-K. Pojďte za mnou."
Ohnul jsem nohy a sklouzl po traverze za ním. Vešli jsme do radiační komory železné kupole, ale nechali jsme ji otevřenou, protože Humrům nedělaly uzavřené prostory dobře.
Na obrazovce před sebou jsem měl slzami smáčenou tvář Valerie Korstadové. "Valerie!" řekl jsem.
"Jsi to ty, Hansi?"
"Ano, jsem to já, má lásko. Rád tě vidím."
"Nemůžeš si sundat tu masku, Hansi? Chci ti vidět do tváře."

"To není maska, miláčku. A na mou tvář není zrovna hezký pohled. Všechny ty dráty..."
"Mluvíš nějak jinak, Hansi. Tvůj hlas zní jinak."
"To bude tím, že můj hlas je rádiová analogie. Je syntetizovaný."
"Tak jak mám poznat, že jsi to skutečně ty? Proboha, Hansi... Mám takový strach. Všechno... se ztrácí před očima. Pěna je... vládne tu hrůza z biologického ohrožení. Něco rozbilo gelové rámy v tvém apartmá, řekla bych, že to udělali psi, a lišejník, ten svinský lišejník se rozlézá všude. A jak rychle roste!"
"Má rychle růst, Valerie, právě v tom je ten vtip. Řekni jim, aby použili kovový aerosol nebo sulfidové částečky; obojí ho do několika hodin zlikviduje. Není důvod k panice."
"Není důvod! Hansi, privátky jsou továrny na sebevraždy. C-K je vyřízený! Ztratili jsme Královnu!"
"Ještě je tu Projekt," řekl jsem. "Královna byla jen výmluva, katalyzátor. Projekt si zaslouží stejnou úctu jako ta všivá Královna. Zemní práce se už léta odkládají. Teď přišla ta pravá chvíle. Vyřiď Klice, ať všechno hodí za hlavu. Pěna se musí přemístit na oběžnou dráhu kolem Marsu."
Valerie začala uhýbat stranou. "O nic jiného ti celou dobu nešlo, že? Projekt! Já se ponížila a ty, s chladnou odtažitostí Tvárného, jsi mě nechal na holičkách!"
"Valerie!" vykřikl jsem dotčeně. "Volal jsem ti nejmíň desetkrát. To ty ses zavřela. Já jsem to byl, kdo po tolika letech pod dozorem psů potřeboval trochu tepla."
"Mohls to dokázat!" vykřikla a obličej jí zbělel vztekem. "Kdybys o to stál, tak bys přišel a dokázal mi to! Cos čekal, že se poníženě připlazím? Černé brnění nebo psí čočky, jaký je v tom rozdíl, Hansi. Se mnou stejně nejsi."
Cítil jsem, jak se po mé necitlivé kůži rozlévá žár zjitřeného vzteku. "Takže za to můžu já! A jak jsem měl znát vaše rituály, ta vaše oplzlá tajemství? Myslel jsem, žes mě hodila přes palubu a šla se pelešit s Wellspringem! Myslela sis, že budu soupeřit š člověkem, který mi ukázal, v čem je moje spása? Rozřezal bych si zápěstí, jen abych viděl tvůj úsměv, a tys mi nedala nic, nic než zkázu!"
Její nalíčené tváře se zmocnil výraz chladného ohromení. Otevřela ústa, ale žádná slova z nich nevyšla. Nakonec se v naprostém zoufalství maličko pousmála a přerušila spojení. Obrazovka ztmavla.
Otočil jsem se k Modemovi. "Chci se vrátit," řekl jsem.
"Je mi líto," prohlásil. "Za prvé by vás zabili. A za druhé nemáme na návrat dost energie. Vezeme těžký náklad." Pokrčil rameny. "A navíc, C-K je v rozkladu. Dlouho jsme věděli, že k tomu dojde. Dokonce se tam pár našich kolegů chystá do týdne přiletět s druhým nákladem hnacích jednotek. Jak se komplex bude rozpadat, můžou si říct o maximální ceny."
"Vy jste to věděli?"
"Máme své zdroje."
"Wellspring?"
"Kdo, ten? Ten odjíždí taky. Chce být na oběžné dráze Marsu, až to spadne." Modem vyklouzl z kupole a ukázal ve směru roviny ekliptiky. Sledoval jsem jeho pohled a měnil vlnové délky vidění.
Spatřil jsem leptavou, přízračnou zář silných motorů asteroidu pro Mars. "Ledový asteroid," řekl jsem.
"Ovšem. Takříkajíc kometa vaší zkázy. Příhodné znamení pro rozpad C-K"
"Ano," přiznal jsem. Zdálo se mi, že v tom poznávám Wellspringovy prsty. Při průletu kolem C-K se k ledové mase upřou vyděšené pohledy jeho obyvatel. Najednou se ve mně rozhořel plamínek naděje.
"A co tohle?" řekl jsem. "Mohli byste mě tam dostat?"
"Na asteroid?"
"Ano! Motory přece budou odpojovat, ne? Na oběžné dráze. Mohl bych se tam přidat ke svým a nepřišel bych o prigoginovský katalyzátor."
"Zjistím to." Modem nakrmil jeden z fluidních počítačů řadou dat. "Ano... mohl bych vám prodat parazitní motor, kterým se dá přichytit. S dostatkem energie a kybersystémem, který vás povede, byste srovnal trajektorii řekněme do dvaasedmdesáti hodin."
"Skvělé Skvělé! Tak pojďme nato."
"Výborně," prohlásil Modem. "Zbývá dohodnout se na ceně."
Na přemýšlení o ceně jsem měl dost času, když jsem si to žhavil bodavou prázdnotou. Měl jsem za to, že jsem se rozhodl správně. Trh C-K se zhroutil, takže budu pro šperky Eišo Zaibatsu potřebovat nové obchodní partnery. Humři byli zvláštní, ale cítil jsem, že jim můžu věřit.
Kybersystém mě navedl na lehký dopad na sluncem ozářenou stranu asteroidu. Jeho povrch v žáru vzdáleného slunce pomalu roztával a z puklin v modravém ledu tu a tam unikaly infračervené výtrysky těkavých plynů.
Ledový asteroid byl krou, která se odlomila při rozpadu jednoho ze Saturnových starých ledových satelitů. Byl to obrovský, odštípnutý blok, v jehož ulámaných a rozeklaných útesech a pilířích se dodnes odrážely zvěčnělé jizvy dávného běsnění sil. Měl zhruba vejcovitý tvar o rozměrech pět krát tři kilometry. Modravý, poďobaný povrch vypadal jako led vystavený tisíce let působení silných elektrických polí.
Zdrsnil jsem chytací plošky svých rukavic a ručkováním přemístil sebe i parazitní motor do stínu. Energie motoru byla vyčerpaná, ale nechtěl jsem, aby se nad ozářenou stranou jen tak vznášel.
Rozložil jsem rádiový talíř, který mi prodal Modem, ukotvil jej k útesu a namířil na C-K Pak jsem se připojil.
Katastrofa dosáhla totálních rozměrů. C-K se odjakživa pyšnil vysílací volností, dokreslující celkovou atmosféru svobody, která mu vdechovala život. Ubývalo netajené paniky, ale zato přibývalo temných hrozeb a, co bylo nejhorší, zrádných prohřešků proti kodexu. Z celého systému se valily dlouho zadržované tlaky.
Nabídky a hrozby postupně sílily, až byly zubožené kliky dohnány na pokraj občanské války. Trubicemi a chodbami brousili ukradení psi, nástroje mocenských elit, v nichž strach probudil krutost. Neobjektivní tribunály zbavovaly

disidenty postavení a majetku. Mnozí se rozhodli pro privátky. Systém jeslí se zhroutil. Děti s kamennými tvářemi bezcílně bloumaly chodbami předměstí, omámené uklidňujícími prostředky. Jen vzácnému málu ještě na něčem záleželo. Zpocení makléři se sesuli na klávesnice a z tělních dutin se jim od inhalování spustila krev. Nahé ženy vycházely řízenými propustmi ven a umíraly v jiskřivých výtryscích zmrzlého vzduchu. Cikády dělaly vše proto, aby si vyplakaly upravené oči, nebo se vznášely v temných bistrech, otupené zkázou a drogami.
Staletí obchodních válek jen nabrousila zuby kartelů. Udeřily s kybernetickou přesností Mechanistů a se lstivou, zviklávající brilancí Přetvořených. Po zhroucení Trhu byly výrobní kapacity C-K k mání za babku. Obchodní agenti a arogantní diplomaté si zabírali celé komplexy. Tlupy jejich čerstvých zaměstnanců bloudily opuštěným palácem Královny a ničily vše, co se nedalo přímo ukrást.
Vyděšené podfrakce uvízly v klasickém neřešitelném dilematu, které osudy lidstva v kosmu střídavě formovalo a rozbíjelo. Na jedné straně je technikou pozměněné způsoby života a duševní stavy nezadržitelně vháněly do náruče nedůvěry a tříštění, na druhé je izolace stavěla do role kořisti spojených kartelů. Dokonce jim hrozilo, že je zmasakrují piráti a lupiči, které kartely navenek odsuzovaly, ale potají podporovaly.
A já, místo abych pomáhal své klice, jsem byl malou černou tečkou, přichycenou jako spora na ledovém úbočí zmrzlé hory.
Právě v těch smutných dnech jsem si začal vážit své kůže. Jestli Wellspringovy plány vyjdou, nastane rozkvět. Přečkám tento mráz ve spórovém obalu, tak jako větrem nesené smítko lišejníku přečká desítky let a nakonec se probudí do lačného života. Bylo to od Wellspringa moudré, že mě sem dostal. Věřil jsem mu. Nezklamu ho.
Jak jsem se hryzal nudou, pozvolna jsem upadl do hloubavé strnulosti. Otevřel jsem oči a uši za hranici zahlcení. Vědomí pohltilo samo sebe a zmizelo v hřímající poloexistenci na horizontu událostí. Časoprostor a druhá úroveň složitosti vyhlašovaly svůj noumen kňučením hvězd, rachotem planet, transcendentálním praskotem a hukotem rozpínajícího se slunce.
Pak přišel okamžik, kdy mně konečně vytrhly smutné a prázdné symfonie Marsu.
Odpojil jsem zesilovače v kombinéze. Už jsem je nepotřeboval. Katalyzátor koneckonců vždycky zůstane pohřben procesem.
Přemístil jsem se podél osy asteroidu jižním směrem, kde mě tým vyslaný odpojit hnací jednotku musel najít. Její kybersystém už změnil orientaci asteroidu, aby jej částečně zpomalil, a z jižního konce se otevíral nejlepší výhled na planetu.
Jen pár chvil po vyhasnutí trysek dostihl ledovou hmotu pirát. Byla to štíhlá, krásná loď ve stylu Tvárných, s dlouhými, žebrovanými slunečními křídly z duhové tkaniny, tenké jako olejový povlak na vodě. V blyštivém organometalickém trupu se skrývaly magnetické motory osmé generace, výkonné a schopné vyvinout úžasnou rychlost. Jinak elegantní tvar rušily tupé pahýly zbraňových systémů.
Schoval jsem se, zahrabal se hluboko do průrvy, aby mě nenašli radarem. Pak jsem čekal, dokud zvědavost a strach nezvítězily. Vylezl jsem ven a po rozlámaném ledovém hřbetu jsem se doplazil na místo, odkud jsem měl výhled.
Loď zaparkovala a dosedla na natažená ramena manipulátorů. Kudlankovité konce se zabořily do ledu. Skupina mechanistických těžebních automatů se vzdálila a začala vrtat do ledu zarovnané pláně.
Žádný pirát hlásící se k Tvárným by neměl na palubě těžební automaty. Loď mezitím provedla deaktivaci systémů a seděla tam, krásná a nehybná jako hmyz v jantaru, s obrovskými slunečními křídly složenými.
Z automatů jsem strach neměl. Kurážně jsem se začal plazit po ledu blíž, abych viděl, co dělají. Nikdo na mě nereagoval. Pozoroval jsem, jak neohrabané automaty obrušují a osekávají led. V hloubce deseti metrů narazily na něco, co se kovově lesklo.
Byla to přechodová komora.
Tam zůstaly a čekaly. Čas plynul. Žádné další rozkazy nedostaly. Vypnuly se a zůstaly nehybně skrčené na ledu, mrtvé jako ledové valouny kolem.
Abych měl jistotu, rozhodl jsem se, že nejdřív se podívám do lodě.
Když se mi přechodová komora otevřela, loď začala znovu ožívat. Šel jsem do kabiny. Pilotní křeslo bylo prázdné. Na palubě nikdo nebyl.
Trvalo mi skoro dvě hodiny, než se mi podařilo proniknout do lodního kybersystému. Pak jsem se utvrdil v tom, co jsem už tušil. Byla to Wellspringova loď.
Vyšel jsem z lodě ven a přelezl po ledě k přechodové komoře. Otevřela se snadno. Wellspring nikdy nebyl z těch, kteří si potrpí na zbytečné komplikace.
Prostoru za druhými dveřmi přechodové komory zalévalo modrobílé světlo. Přizpůsobil jsem zrakové systémy a vlezl dovnitř.
Na protějším konci, ve slabé tíži asteroidu, bylo lůžko z drahokamů. Nebylo to obyčejné lůžko. Byla to prostě obrovská, volně složená hromada drahokamů.
Spala na ní Královna.
Znovu jsem použil oči. Žádné infračervené tepelné záření z ní nevycházelo. Ležela nehybně a starýma rukama si něco tiskla na hruď. Trojprsté nohy byly nataženy podél těla, silný ocas se proplétal pod hýžděmi a mezi nohama. Obrovská hlava o velikosti lidského trupu byla zasazena do gigantické přilby s korunkou, obložené blyštivými diamanty. Nedýchala. Oči měla zavřené. Silné, šupinaté rty byly trochu vtaženy dovnitř a odhalovaly dvě řady žloutnoucích klínovitých zubů.
Byla studená jak led, pohroužená do nějakého mimozemského kryospánku. Wellspringovo spiknutí bylo odhaleno. Královna se ochotně přidala a nechala se unést. Wellspring vykonal heroický čin, když své rivaly v C-K oloupil o Královnu, aby mohl na oběžné dráze kolem Marsu začít znovu. Bylo to velkolepé fait accompli, které jemu a jeho

stoupencům vynese neotřesitelnou moc.
Byl jsem jeho plánem ohromen. Jen mi nebylo jasné, proč svou loď nedoprovázel. Jisté bylo, že na palubě jsou medikamenty, které mohou královnu probudit a vdechnout jí nový život pro rodící se Komplex.
Přistoupil jsem blíž. Ještě nikdy jsem nestál Investorovi tváří v tvář. Přesto jsem po chvíli poznal, že s její kůží není něco v pořádku. Nejdřív jsem si myslel, že je to nějaký světelný klam. Ale pak jsem si všiml, co drží v rukou.
Byl to šperk s lišejníkem. Chtivý stisk jejího pařátu jej rozlomil podél jedné z lomových rovin, beztak již zeslabených lišejníkovými kyselinami. Lišejníky, vysvobozené z krystalického vězení a prudkým světlem vybičované k šílenství, přelezly na její šupinaté prsty, na zápěstí, a pak se v explozivním rozpuku života rozšířily na celé tělo. Královna, se zlatozeleně leskla hltavým chmýřím. Dokonce i na očích a na rtech.
Vrátil jsem se do lodi. O nás Tvárných se ne nadarmo říká, že jsme pod tlakem geniální. Oživil jsem automaty a nechal je vrt znovu vyplnit. Napěchovali do něj ledové úlomky a zatavili to parazitní raketou.
Byla to intuice, ale všechno, co jsem se kdy naučil, mi říkalo, že jí mám věřit. Proto jsem mrtvou královnu svlékl a všechny drahokamy naložil na loď. Cítil jsem jistotu, kterou mi žádný logický řetězec nemohl dát. Budoucnost ležela přede mnou jako ospalá žena očekávající stisk svého milence.
Wellspringovy pásky teď byly mé. Loď byla jeho posledním útočištěm, předem naprogramovaným. Vcítil jsem se do utrpení a ambicí, které ho hnaly, a které jsem si teď přivlastnil.
Jeho mrtvá ruka přitáhla zástupce všech frakcí, aby byli svědky prigoginovského dopadu. Proto-komplex, který již na oběžné dráze existoval, se skládal výhradně z automatů a monitorů. Bylo přirozené, že se pozorovatelé obrátí na mne. Má loď měla pod palcem automaty.
Od prvních, panikou zaslepených uprchlíků jsem se dozvěděl o Wellspringově osudu. Vynesli ho z privátky nohama napřed a hned po něm bezkrevnou mrtvolu nešťastné Valerie Korstadové. Valerie už nikdy nikomu nepřinese radost.
Wellspringovo charisma už nikdy neočaruje Kliku. Mohla to být dvojnásobná sebevražda. Nebo, což bylo pravděpodobnější, zabila ona jeho a potom sama sebe. Wellspring by neuvěřil, že existuje něco, co by nedokázal uzdravit. Šílená žena a pustý svět byly součásti jedné a téže výzvy. Nakonec svou mez našel a stálo ho to život. Na detailech sotva záleželo. Stejně je spolkla privátka.
Když jsem se tu zprávu dověděl, led mi kolem srdce ztuhl a zůstal čistý, bezešvý.
Když pak ledový asteroid zahájil definitivní pád do atmosféry, nechal jsem odyysílat Wellspringovu poslední vůli. Ve stejné době, kdy řídká, vyhladovělá atmosféra Marsu hltala odpařující se těkavé látky, vysílač do sebe soukal pásku se záznamem.
S tou poslední vůlí to byla lež. Vymyslel jsem si ji. Měl jsem po ruce nahrávky Wellspringovych vzpomínek; bylo snadné pozměnit svůj umělý hlas tak, aby zněl jako jeho, přichystat scénu pro své následnictví. Pro budoucnost T-K, Terrafonnačního komplexu, bylo nezbytné, abych se prohlásil za Wellspringova nástupce.
Má moc rostla stejně jako množství fám. Říkalo se, že pod svým krunýřem jsem Wellspring, že pravý Landau byl ten, kdo našel smrt s Valerií v C-K Podporoval jsem jejich šíření. Falešné představy komplex sjednotí. Věděl jsem, že T-K bude místo, které nebude mít soupeře. Zde dostanou abstrakce tvar a vidiny nás budou živit. Jakmile povstane z našich ideálů, bude T-K nezadržitelně sílit. Jenom mé drahokamy mu dávaly základ, s jakým se mohlo měřit jen pár kartelů.
S pochopením přišlo i odpuštění. Odpustil jsem Wellspringovi. Jeho lži a úskoky mě rozhýbaly víc než chimérická "pravda". Co na tom záleželo? Budeme-li potřebovat pevný základ, necháme jej obíhat kolem nás.
A co teprve děsivá nádhera dopadu asteroidu! Spalující linearita jeho sestupu. Byl pouze jedním z mnoha, ale byl mi nejbližší. Když se srazil s Marsem a já zahlédl to rozstříknutí kapky mléka, podmanivý orgasmický výtrysk páry z královniny skryté, zmrzlé hrobky, okamžitě jsem pochopil, co můj učitel věděl. Muž, jehož pohání něco víc než on sám, se odváží všeho a nebojí se ničeho. Vůbec ničeho.
Ze svého černého krunýře vládnu Polykarbonové klice. Ti nejlepší jsou mí poradci. Pamatuji si chlad, ale už se ho nebojím. Navěky jsem jej pohřbil, když chladný Mars potáhl zelený koberec. My dva, teď jeden, jsme celou planetu vytrhli z říše Smrti. A chladu se už nebojím. Ani trochu.

přeložil Petr Kotrle